

5741.

2den Beh. af Lov. om nogle Den St. Croix vedr. finansielle Foranstaltn.

5742

paa den Maade, at Pengene igjen vendte tilbage fra St. Croix; derpaa vil vist, ikke nogen tænke, men den vilde lønne sig paa mange andre Maader. — Der er i Betænkningen fremsat forskjellige Indvendinger imod den Fremgangsmaade, som af Regjeringen er foreslaaet, og jeg beder om, at jeg paa Grund af disse Indvendinger endnu et Par Døgn maa gjøre Krav paa Thingets Opmærksomhed. Det forekommer mig ikke, at nogen af disse Indvendinger har en saadan Betydning, at jeg kan anse den for at være tilstrækkelig til at bevæge mig til at stemme imod Lovforslagets Fremme. Den væsentligste Indvending, der er fremsat, er den, at det skulde være stridende imod den Ordning, der er indført ved Kolonialloven; og denne Ordning, bliver med Eftertryk kaldet en endelig. Vi ere endelig ved Kolonialloven af 1863 komne til en endelig Ordning, hedder det; og derved blive vi staaende, men dette Lovforslag er stridende derimod, og vi ville altsaa ikke have Mere dermed at gjøre. Jeg vilde ikke negte, at det vilde være overmaade bekvemt, hvis man altid saaledes kunde afgjøre Vanskelighederne ved at sige: Vi have givet en Lov og sagt, at Ordningen skal være endelig; der skal ikke være Tale mere om Sagen, selv om det bagefter viser sig, at det gif saare uheldigt med denne Ordning. Da jeg læste dette Udtryk: „endelig Ordning“, kom jeg til at tænke paa, at man kunde fristes til, at gjøre lidt Spøg dermed og sige: Ja, Alt i denne endelige Verden, er af en endelig Natur; altsaa maa ogsaa denne Ordning være det, og som Følge deraf maa vi ikke vente, at den kan staa saa forfærdelig længe; paa denne Maade kunde man ganske vist sige, at den var endelig. Jeg ser forøvrigt ikke, at der sker noget Indgreb i den Ordning, som er vedtaget for disse Der, om ogsaa dette Lovforslag, saaledes som det er blevet forelagt af Regjeringen, skulde blive vedtaget. Ordningen tilsigter, at Derne i Bestinden efterhaanden eller saavidt muligt strax skulle naa til

Selvstændighed, skulle naa hen til, at kunne styre, raade og hjælpe sig selv, navnlig i finansiell Henseende, men hvad er det da, her er foreslaaet? Der er først foreslaaet, at der i 4 Aar skal gives dem en Hjælp, hvilket Forslag indeholdes i den §. 1, jeg forøvrigt for mit Bedkommende har tilraadet at lade udgaa, og der vil da kun blive det andet Forslag tilbage, i §. 2, nemlig, at der ydes dem et Laan, men dette er, ikke Noget, som strider imod den vedtagne Ordning, hvorefter Derne skulle hjælpe, raade og styre sig selv. Ved et Laan behøver dog Ingen at tabe sin Selvstændighed, men netop det, at det er et Laan og ikke en, om jeg saa maa sige, stadig, livsvarig Understøttelse, viser, at man endnu har sin Selvstændighed, og at man vil tilbagebetale Laanet. Jeg kan derfor ikke med min bedste Villie se, at der virkelig heri skulde være Noget, som strider imod det Princip, man har søgt at gjøre gjældende. Jeg kan egentlig heller ikke forestille mig, at det skulde være saa forfærdelig strengt ment, at man paa ingen Maade skulde kunne modificere denne Ordning, hvis det skulde vise sig nødvendigt; men man kan godt holde fast ved Principet og endda vedtage den foreliggende Lov; der er ingen Strid derimellem. — Der er derefter fremhævet forskellige andre Grunde imod Loven, og da for det Første den, at den skulde have den formelle Mangel, at den ikke har været forelagt Kolonialraadet til Betænkning; men Herregud, dette er jo slet ikke nogen Lov, som Kolonialraadet skal rette sig efter. Den indeholder kun et Tilbud, som den danske Rigsdag og Regjering gjøre Derne, og ville disse ikke benytte de Penge, som tilbydes dem, kunne de lade være; Kolonialraadet kan da sige Nei. (Kosod: De tage nok imod dem.) Ja, jeg tror ogsaa, at de tage imod dem; og derfor behøve vi slet ikke at være bange for, at de skulde føle sig krænkede over, at en saadan Lov ikke først har været dem forelagt til Betænkning. I den Henseende ere de vist ikke saa pirrelige, og jeg tror heller ikke, at vi